

K. M. Klausen: Alle Partier har været enige om Nødvendigheden af dette Lovforslag. Hvis Lovforslaget ikke bliver vedtaget, vil det kunne paaføre vort Pengevæsen meget store Tab. Vi indser altsaa alle, at det er nødvendigt at lovgive paa dette Omraade, og Striden drejer sig egentlig ogsaa kun om, hvilken Myndighed der skal sættes ved Siden som Kontrol overfor Administrationen. Her er det, Venstre har foreslaaet to Ting, den ene, at der skulde vælges en Delegation paa 4 Medlemmer, 2 fra Landstinget og 2 fra Folketinget, og man har tænkt sig, det skulde være et Medlem af hvert Parti. Denne Delegation skulde saa staa som en Kontrol ved Siden af Administrationen og sammen med Ministeren og de 5 Direktører i Nationalbanken træffe Bestemmelser i denne Sag. Vi fra vor Side har med Tilslutning fra den højtærede Minister ment, at det vilde være bedre og mere betryggende for Befolkningen, at den kontrollerende Myndighed i Stedet for denne Delegation blev Rigsdagens to Finansudvalg. Men nu siger Venstre, at saa maa Rigsdagens to Finansudvalg være enige om at tage disse Beslutninger, medens den højtærede Minister med stor Styrke og med Rette gør gældende, at det er ikke sikkert, at en saadan Enighed kan opnaas. Jeg antager, at den vil kunne opnaas saa godt som i alle Tilfælde, men vi kan dog tænke os, at der kan komme saadanne Tilfælde, hvor Enighed ikke var til at opnaa, og hvad skulde Ministeren saa gøre andet end det, han har sagt her: rette sig efter Flertallet i Folketinget. Det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa vi ønsker at ordne Kontrollen med Administrationen vedrørende denne Sag, er bedst skikket til at give Befolkningen den største Sikkerhed og den største Tryghed for, at hvad der sker, virkelig sker med Befolkningens Ønske.

Handelsministeren (Hassing Jørgensen): Jeg vil kun gentage, at det, der efter min Opfattelse sker, ikke er en Suspension af Guldmøntfoden, men simpelt hen en Suspension af Guldmøntudstedelsen, og i samme Øjeblik normale Guldforhold indtræder, paa samme Tidspunkt, som det kan gaa an at betale den normale Pris for Guld, er alt ganske uforstyrret som før.

Den besluttende Myndighed, som det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) fastholder, at Rigsdagens Finansudvalg i

denne Sag bør have, kan jeg ikke se vil være berettiget, thi den kan føre til, hvis de to Udvalg ikke er enige, at en Beslutning ikke kan tages, og det kan under disse Forhold være absolut nødvendigt, at en ny Beslutning kan tages. Det kan være lige saa skadeligt at blive staaende ved den tidligere Tilstand som eventuelt at gaa til en ny. Jeg maa hævde Nødvendigheden af, at Beslutning under alle Forhold kan tages, hvad enten der er Enighed eller ej, og der maa være et Sted, hvor denne Beslutning frit kan tages, og det kan i dette Tilfælde ikke blive noget andet Sted end hos Regeringen.

Wulff: Jeg kunde, da jeg havde Ordet før, have sagt en Ting, som jeg maaske burde have sagt eller personlig kunde ønske at sige, nemlig at det ikke er heldigt, at denne Sag er blevet givet os til Overvejelse i saa kort Tid, og at jeg har den Opfattelse, at hvis der fra Regeringens Side var blevet handlet med lidt større Moderation, saaledes at der var givet os længere Tid, saa tror jeg personlig paa, at der vilde kunne være opnaaet en Overenskomst. Men naar jeg tror det, beklager jeg, at den højtærede Minister har inddraget Spørgsmaalet om, hvorvidt han skulde tage mere Hensyn til Folketingets Finansudvalg end til Landstingets. Hvis det stod saaledes i en Sag af denne Natur, der i Regelen ikke vil være politisk, men rent saglig, at Landstingets Udvalg støttede det, som Ministeren ansaa for fornuftigt, Folketingets Udvalg det modsatte, saa vilde det dog være urimeligt, om Ministeren af politiske Grunde her skulde foretage et Skridt, som var mod det, som han selv ansaa for fornuftigt, blot fordi det blev støttet af dette Ting. Men jeg tror desuden, at som Regel vil det ikke komme til at staa saaledes. Jeg tror, at ogsaa den højtærede Minister i Virkeligheden er paa det rene med, at for det første vil han i Almindelighed sjældent møde Modstand, men dernæst, naar han kommer med Forslag, vil det være Forslag om at forandre Forhold — Værdiforholdene eller andre —, som bestaar, men som maa forandres, og hvis han saa ikke kan opnaa Tilslutning fra begge Tings Finansudvalg, saa vil han ikke opnaa denne Forandring, men andet vil der saa ikke ske. Hvis det, som han nu sagde, kunde være uheldigt, at han ikke kunde foretage Forandringen, forekommer det mig, at han i et saadant Tilfælde skulde følge det, som han selv an-